

Sygn. akt V.2 Ka 194/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Monika Maj

w obecności Jacka Trelenberga Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 r.

sprawy:

S. W. /W./

syna D. i B.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 stycznia 2017r. sygn. akt IX K 163/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. Akt. V2 Ka 194/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r. sygn. Akt I X K 163/16 uznał oskarżonego S. W. za winnego tego, że w dniu 7 grudnia 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym motorower marki R. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości: 1,05 mg/l, 1,00 mg/l, 2,12 ‰ i 2,09 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, jak również w okresie obowiązywania czynnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 28 listopada 2012r. sygn. Akt. IX K 571/12 tj. czynu z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych

na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony w części dotyczącej wymierzonego mu środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze dożywotnim. Autor apelacji zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność tego środka i brak możliwości w przyszłości odzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów. Oskarżony podkreślił, że ma dopiero 24 lata a w przyszłości brak prawa jazdy utrudni mu znalezienie pracy. W konsekwencji skarżący wniósł o „pozytywne rozpatrzenie odwołania”

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Szczegółowe rozważania wypada poprzedzić stwierdzeniem, że środek odwoławczy został zredagowany w ten sposób, że rację zarzutu rażąco niewspółmierności środka karnego skarżący upatrywał w możliwości względniejszego dla jego osoby wymiaru tegoż środka karnego.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że stan " rażąco niewspółmierności" kary (lub środka karnego) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi jedynie wówczas, gdy uprawnione jest stwierdzenie, że pomiędzy karą (lub środkiem karnym) orzeczoną w wyroku poddanym kontroli instancyjnej a karą (środkiem karnym), jaką należałoby orzec w następstwie kontroli odwoławczej, w oparciu o

prawidłowo zastosowane dyrektywy wymiaru kary, zachodzi wyraźna, niedająca się zaakceptować różnica.

W uwarunkowaniach rozpoznawanej sprawy tego rodzaju okoliczność jednak nie występuje. Absolutnie nie można dopatrzeć się w rozpoznawanej sprawie „rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu”. Sąd I instancji na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec S. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, dlatego iż oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 4 kk. W takim wypadku orzeczenie tego środka karnego **jest obligatoryjne**. Jednocześnie ani Sąd Rejonowy ani Sąd odwoławczy nie dopatrzył się jakichkolwiek szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby orzeczenie tego środka karnego w krótszym rozmiarze. Zresztą tak naprawdę hipotetyczne orzekanie zakazu w czasie krótszym niż dożywotni z uwzględnieniem „szczególnych okoliczności” o jakich mowa w art. 42 § 3 kk nie mogło znaleźć zastosowania. Bowiem orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego powinno być prawidłowo orzeczone na podstawie **paragrafu 4 art. 42 kk**, który to przepis ma charakter bezwzględny i nie przewiduje jakichkolwiek możliwości w innym kształtowaniu wymiaru środka karnego niż wymiar dożywotni. To ten przepis winien być zastosowany przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku gdyż S. W. był ponownie skazany jako osoba prowadząca pojazd mechaniczny w warunkach § 3 art. 42 kk. Z karty karnej oskarżonego wynika przecież, że oskarżony był skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 28 listopada 2012r. sygn. Akt. IX K 571/12 . (zresztą to na to orzeczenie powołuje się w opisie czynu Sąd Rejonowy). Czyli w dniu 17 grudnia 2015r. (data czynu) oskarżony dopuścił się powrotu do tego samego przestępstwa. Z uwagi na swoistą recydywę komunikacyjną Sąd Rejonowy miał bezwzględny obowiązek orzec wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów w wymiarze dożywotnim.

Sąd Odwoławczy nie zmienił pkt. 2 zaskarżonego wyroku przez prawidłowe określenie podstawy orzeczenia w/w środka karnego z uwagi na kierunek i zakres apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego. Oskarżyciel publiczny nie zaskarżył bowiem wyroku na niekorzyść S. W..

R. legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, by osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu z braku wyobraźni, czy też poczucia odpowiedzialności, były z ruchu tego wyłączone, przy czym zachodzi zależność tego rodzaju, że im większe jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez taką osobę, tym dłuższy winien być okres obowiązywania środka karnego. Jest to bowiem najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, tudzież przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym w tej mierze regułom.

Przywołując te okoliczności jak również towarzyszącą oskarżoną motywację, która zasługuje na dużą dawkę dezaprobaty w rozumieniu powszechnym, stwierdzić trzeba, że orzeczony wobec S. W. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dożywotni aczkolwiek surowy odpowiada obowiązującemu prawu i nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Jeszcze raz podkreślić należy, że Sąd I instancji nie miał innej możliwości niż orzeczenie właśnie takiego wymiaru skarzonego środka.

Wymierzona oskarżonemu kara oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego nie przekraczają stopnia winy sprawcy. Rozpoznawalność bezprawia jest wszakże oczywista nawet dla osoby o właściwościach osobistych i zasobie doświadczenia życiowego S. W.. Nadto oskarżony nie znajdował się w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej, która mogłaby rzutować na jego proces decyzyjny w kierunku nie dania posłuchu normie sankcjonowanej.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, które przejął na rachunek Skarbu Państwa. Oskarżony jest bowiem aktualnie pozbawiony wolności, a nadto zostanie wprowadzona do wykonania kolejna kara bezwzględnego pozbawienia wolności orzeczona zaskarżonym wyrokiem.

Orzeczenie Sądu Okręgowego znajduje oparcie w przepisach art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska